

Čovek koji je pravio zmajeve

U nekoj zemlji daleko daleko živela je devojčica Ko-Ko-San. Imala je i malog brata, zvao se Ko-Ko-Sin, mama je bila Ko-Ko-Dan a tata Ko-Ko-Sun. Naravno imali su i kuće zvano Ko-Ko-Keks.

Njihova mala kuća bila je na ivici polja pored same velike šume. Potočić koji je tekao pored kuće gubio se u daljini između tajanstvenog drveća.

Ko-Ko-San je skoro svaki dan bila upozoravana, mogli bi smo reci i plašena, da je šuma strašna, mračna i velika, da tamo žive opasne životinje i ko zna šta još. Hmmmm, mislila je devojčica stano zavirujući u tom pravcu, šta li se to tamo skriva. Sve što je videla je šareno cveće, poneku vevericu povremeno ili nešto majušno u žbunju. Dublje u šumu nije se usudjivala.

Prolazili su dani, rasla je devojčica i nekog sunčanog dana reši ona da malo dublje zaviri između drveća. Nikoga nije bilo u blizini, osim kuće Ko-Ko-Keks, i tako se to desilo. Ko-Ko-Keks je u početku pratio i pomalo lajao probajući da je upozori da je vreme da se vrate, ali to nije mnogo pomoglo.

Oh što je ovo lep cvet. Pazi tamo eno je ona veverica sa zelenom kosom koju sam stalno vidjela, nju znam dobro. Kuda li se denuo onaj potočić? Možda je iza one velike jele, nju znam jos od prošle nove godine. Tako je Ko-Ko-San sve dublje i dublje zalazila u šumu, našla je potočić i ugledavši ribice upitala se gde to one plivaju. Išla je sve dalje i dalje i nije bila svesna kako vreme brzo prolazi i kako se ona sve više udaljava od kuće. Šta li je ono? Naki neobičan jelen, kud li je on krenuo?

Mrak je počeo da pada ali to nije bilo najgore, počela je i kiša, grmelo je i sevalo i Ko-Ko-San se baš uplašila. Trčala je ali nije bila sigurna kuda ide. Prošlo je dosta vremena dok kiša nije prestala, mrak je uveliko pokrio šumu, naravno nije znala gde je, sćućurila se u nekom šupljem drvetu i odspavala malo do jutra.

Nasumice je krenula čim je svanulo i išla dugo, dugo, dok nije naišla na grupu ljudi. Pokušavala je da im kaže odakle je, pričala je o majci Ko-Ko-Dan, ocu Ko-Ko-Sun i naravno o malom bratu Ko-Ko-Sinu. Nije izostavila ni njihovo kuće Ko-Ko-Keks. Nisu je bas najbolje razumeli, niko nije mogao da prepozna imena ili mesto gde je zivela čije ime, nažalost, nije ni znala. Rešise zato da je odvedu u grad pa da se tamo raspitaju. Nije ni taj grad bio sasvim blizu, a još dalje je bio glavni grad u koji su je posle odveli. Svi su hvalili Ko-Ko-San i govorili kako je pametna, svi su hteli da joj pomognu i glas o devojčici koja se izgubila širio se sve više.

Prošlo je dosta vremena i najzad je i kralj te zemlje saznao za devojčicu Ko-Ko-San. Dovedite mi je, ja ću se brinuti o njoj i pomoći joj da nadje svoju porodicu. Kralj a i svi oko njega bili su pažljivi i okruživali su Ko-Ko-San svime za šta su mislili da je može oraspoložiti, makar je i za trenutak nasmejati ali ništa nije pomagalo. Slali su glasnike na sve strane da se raspituju ali niko nije doneo nikakve vesti. Prolazili su dani i Ko-Ko-San je bivala sve tužnija i tužnija.

I u kraljevom gradu je isla u velike šetnje i uvek pričala o tome kako se izgubila, o svojim roditeljima i bratu. Nažalost niko nije umeo da joj pomogne.

Jednoga dana naisla je na majstorsku radionicu čoveka koji je pravio zmajeve. Divne, šarene, leteli su visoko, pravili figure, zujali. Nastavila je da dolazi tu svaki dan i uživala u njihovom letu.

Stari majstor, Baš-Je-Zmaj, primetio je upornu malu Ko-Ko-San i jednoga dana ju je upitao zašto je za razliku od sve druge dece ona jedina tužna kad posmatra zmajeve. Deca su uvek cičala i smejala se svakoj zapetljanciji njegovih zmajeva.

Ispriča mu Ko-Ko-San svoju priču kako već dugo traži svoje roditelje, kako niko ne može da joj pomogne, i kako je zbog toga mnogo tužna. Naravno voli i ona zmajeve i uživa u njima ali je sve pa i oni postsećaju kako je ranije bila srećna.

Hm-hm, rece Baš-Je-Zmaj, hajde razmisliću kako bih mogao da ti pomognem. Dodji ti lepo sutra opet ovde pa da vidimo šta bi moglo da se uradi.

Čim se probudila, odmah posle pranja ruku i doručka, Ko-Ko-San otrča na dogovoreno mesto. Čovek koji je pravio zmajeve je dočeka nasmejan. Smislio sam šta ćemo, samo ti moraš malo da mi pomogneš. Izvadi iz svoje torbe malog belog zmaja, sa divnim šarenim repom, na kome je ukratko bila napisana priča naše male Ko-Ko-San.

Vidiš ovo, napravićemo mi puno ovakvih zmajeva i svaki dan ih puštati sa ovog našeg brda na razne strane. Neko će već prepoznati tebe i tvoju priču. Hajde odmah da počnemo!

Odmah su započeli posao i tokom vremena napravili, neki kažu, čak 11.000 malih zmajeva. Puštali su ih odmah čim ih završe na kraju dana. Leteli su oni daleko daleko, i preplavili celu zemlju i još dalje. Priča se širila, ljudi koji su našli te zmajeve prepričavali su slučaj male Ko-Ko-San i puštali dalje te nadjene zmajeve. Leteli su oni sve dalje i dalje i najzad je jednog od njih našao i Ko-Ko-Sin, mali brat Ko-Ko-San. Jeste porastao u međuvremenu ali nije jos baš najbolje naučio da čita. Ipak je prepoznao ime Ko-Ko-San i otrčao kući kod mame Ko-Ko-Dan i tate Ko-Ko-Suna i uzbuđeno ispričao šta je našao.

Oh, kako je to dobra vest, razveseliše se svi zajedno, naša Ko-Ko-San je daleko ali još uvek misli na nas. Odmah se spakovaše i krenuše na veliki put u zemlju i grad gde je živeo kralj a sada i njihova Ko-Ko-San.

Probajte da zamislite radost kada su se ponovo posle tako dugog vremena videli i izgrlili. A i nama je bilo toplo oko srca.

Imamo vi još ovakvih priča, naša najvoljenija je **Zelenokosi jelen i tetke ostrokondje**, ali možda će vam se svideti i priča o **Crvenim vratima** ili ona o **Tašmajdanu**?